

Ongeneeslijk ziek?

Wanneer de dokter zegt dat een ziekte ongeneeslijk is dan roept hij een doodvonnis over zijn patiënt af. Ik weet niet of een dokter zich bewust is wat hij doet. Hij zegt dat het niet meer mogelijk is om te genezen. Vaak ook nog hoe lang de patiënt te leven heeft. De arts zal zeggen dat hij u geen valse hoop wil geven. Nee dat niet, maar wel hopeloosheid? Is dat laatste wel geoorloofd? Beseft een arts niet wat hij doet?

Dit is er volgens mij wat er gebeurt. De patiënt schrikt en beseft dat hij niet lang meer te leven heeft. Dit gegeven slaat hij op in zijn onderbewustzijn. Het onderbewustzijn kun je vergelijken met een computer. Deze schrijft de gegevens op en gaat een programma draaien die gericht is op sterven.

Nu meteen, want het onderbewustzijn kent geen tijd. Het registreert slechts.

Alles in het lichaam wordt ingeseind met het idee dat het gaat sterven.

Daarom hoor je ook van mensen die opgegeven zijn en onverwachts toch beter worden dat ze in eerste instantie helemaal niet zo blij zijn met dit bericht. Ze hadden zich op het sterven afgestemd en opeens blijft men leven. Menigeen wordt depressief en weet niet goed meer hoe nu verder.

Het zou veel humaner en eerlijker zijn wanneer diezelfde arts zou zeggen: "Helaas mevrouw, wij hebben de remedie voor deze ziekte nog niet gevonden". Daarmee laat hij alle mogelijkheden die liggen te wachten om ontdekt en toegepast te worden in zijn waarde en geeft de patiënt de mogelijkheid om zelf op onderzoek te gaan. Daarmee geeft hij de boodschap mee aan het onderbewustzijn van de patiënt dat er nog veel meer mogelijkheden zijn om te genezen. De wijze van genezen op zijn manier schiet helaas tekort.

Ons lichaam is zo intelligent, al onze cellen zijn intelligent en communiceren met elkaar en de overtuiging van het onderbewustzijn van de mens werkt er aan mee welke kant het op gaat.

Iedere levensvorm is een geheel van samenwerkende cellen, waarbij deze een keus hebben uit twee spelsoorten: overleven of groeien. Dat doet een levensvorm door zijn omgeving waar te nemen. Wanneer de omgeving als positief wordt waargenomen zal het kiezen voor het groeiproces, dat betekent dat alles in balans is. Iedere cel voert zijn eigen taak uit om zo bij te dragen aan een gezamenlijk doel, harmonie en groei van het geheel.

Maar wordt de omgeving als negatief of bedreigend ervaren dan zal het in de overleefmodus gaan.

Ieder mens die deze boodschap te horen krijgt komt in een staat van stress terecht.

Daarmee ontvangen de cellen boodschap dat er gevaar dreigt. Het hormoon adrenaline wordt gemaakt en de cel neemt dit waar. Alle activiteiten die niet van levensbelang zijn worden direct stopgezet.

Onze intelligente lichaamscellen spelen op safe wanneer het overleefspel wordt gespeeld.

De cellen gaan samenwerken om te overleven en we kunnen kiezen voor vluchten of vechten of bevriezen.

Alle energie wordt daarop gericht. Dus je begrijpt dat er voor de aanpak van de ziekte niet voldoende overblijft.

Daarop voortbordurend gaat het er niet zo zeer om wat er in de omgeving gebeurt, maar meer hoe men op de omgeving reageert. Een ziekte ontstaat dus van binnenuit.

Van belang is dat wij mensen ons bewust zijn van onze verantwoordelijkheid en verplichtingen ten opzichte van onze lichaamscellen en ze bejegenen met het vereiste respect en de vereiste zorgzaamheid, ondersteuning en liefde.

Dorothea Gerardis-Emisch zegt hierover:

Het onderbewustzijn is als een computer. Het neemt gegevens op zonder enig gevoel erbij te hebben. Het registreert slechts. Alles wat wij op een dag beleven, bewust of onbewust, wordt opgeslagen. De bewuste geest kan maar een deel van alles opnemen en vasthouden. Dat is het werkgeheugen. Dus alles wat je vanuit je ooghoeken hoort ziet of voelt wordt ook geregistreerd

door het onderbewustzijn. Het onderbewustzijn draait zijn programma af na gelang het iets als bedreigend of als veilig beschouwd. Daarom weten we vaak niet waarom we plotseling angstig

zijn of andere emoties hebben.

Vandaar dat het zo belangrijk is wat je aanneemt van alles wat er tegen je gezegd wordt.

Het wordt tijd dat we opnieuw gaan onderzoeken wat waar is betreffende het helingsproces van het lichaam en in hoeverre we overtuigingen hebben overgenomen van de z.g. deskundigen.

Door ons opnieuw met ons lichaam te verbinden en te communiceren met haar, kunnen we haar leren begrijpen en tot een gezonde samenwerking komen.

Dat betekent niet dat de reguliere gezondheidszorg niet deugd, maar ik ben er van overtuigd dat er veel meer manieren van genezen mogelijk zijn en dat er op dat gebied een gezonde samenwerking tot stand kan komen door elkaar te erkennen en te ondersteunen in het belang van de patiënt.

Riet Scheers